

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 40/2015
24.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца З.Ћ. из П., чији је пуномоћник Н.Д., адвокат из Н., против туженог предузећа Н.-е. АД Н., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3690/14 од 22.10.2014. године, у седници већа од 24.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3690/14 од 22.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1. 3211/13 од 15.07.2014. године одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог бр. 33/137 од 15.08.2013. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду и да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад на одговарајуће послове, призна му сва права по основу рада и накнади му парничне трошкове. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 бр. 3690/14 од 22.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности, а ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, будући да су у побијаној другостепеној пресуди оцењени битни жалбени наводи, у смислу члана 396. став 1. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда, у нижестепеним пресудама правилно је примењено материјално право, члан 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05, 54/09) када је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог од 15.08.2013. године којим му је отказан уговор о раду, и да се тужени обавезе да га врати на рад. У поступку је утврђено да је тужилац учинио својом кривицом повреду радне обавезе која му је стављена на терет побијаним решењем, будући да је обављајући посао кондуктера дана 05.08.2013. године пропустио да изврши контролу путника и омогућио му превоз без издавања карте, што је супротно члану 6. став 1. тач. 6. и 12. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог и члану 19. тачка 1. Уговора о раду. Тужилац је писмено упозорен о постојању отказних разлога, и изјаснио се на упозорење. С обзиром на наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је побијано решење законито у смислу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, па тужени није у обвези да тужиоца врати на рад, на основу члана 91. став 1. тог закона, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. тог закона, јер се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**